

ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὰ γόνατα τῆς Ἀγ-
γέλας).

Μάννα μου, γλυκιὰ μου μάννα... Καὶ μήπως γιὰ
μάννα μου εἶ σὰ; γνῶρισα καὶ εἶ σὰς αἰσθάνθηκα
πάντοτε ;.. Πεντάρφανο μὲ πήρατε σπῖτι σας... ἔεκα
δλ' ἄνερα χρόνια τώρα... καὶ μοῦ ἀνοίξατε τὴν ἀγκα-
λιά σας καὶ σὰ μάννα στοργικὴ πάντα μοῦ φερθή-
κατε... Μοῦ μάθατε καὶ γραμματάκια... μοῦ ἀνοίξατε
τὰ μάτια μου... μοῦ ἀπαλύνετε τὴν ψυχὴ μου... καὶ
νὰ, σήμερα μὲ ἀνεδιάζετε ψηλά... μὲ καθίζεσαι πλάι
σας; Μὰ ἐγὼ στὰ γόνατά σας, εἶναι ἡ θέση μου...
ἐδῶ... στὰ γόνατά σας;... μαννούλα μου...

ΑΓΓΕΛΑ

(τὴ σηκώνει καὶ τὴν καθίζει πλάι τῆς, στὴν πρω-
τινὴ θέση τῆς.) Εἰδῶ, παιδί μου... εἰδῶ, σιμά μου.
σιμά στὴν καρδιά μου εἶναι ἡ θέση σου...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(μπαίνοντας β. α. τῆς ἀπὸ τὴ μεσιανὴ πόρτα). Ἦρθε
δ ἄμορφονός ;.. Ἀκόμα ;

ΡΗΝΙΩ

(βλέποντάς τονε κάνει νὰ σηκωθεῖ) Κύριε...

ΑΓΓΕΛΑ

(κρατώντας τὴν). Κάθισε, παιδί μου...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(χλευαστικά). Ἔτσι... σὰ φιλενάδες, σὰ δυὸ γκαρ
διακὲς φιλενάδες ; Δούλα καὶ κυρά πλάι πλάι...

ΑΓΓΕΛΑ

Ἡ Ρηνιώ δὲν εἶναι δούλα... Εἶναι φιλενάδα μου...
Εἶναι παιδί μου...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(στὸν ἴδιο τόνο). Ἐσύ, βλέπω, δὲν τὴν κηρύχνεις
μοναχά, μὰ ἀρχισες νὰ τὴν ἐφαρμόζεις κιόλας τὴν
κοινωνικὴ ἐπανάσταση! Βιάζεσαι, πολὺ βιάζεσαι,
κυρά μου...

ΑΓΓΕΛΑ

Δὲ βιάζομαι... Ἀπλούστατα, κάνω καίνο πού
θάρθει μοναχό του αὐριο... Καὶ μοῦ ἀρέσει νὰ ζῶ
μέσα στὸ Αὐριο...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(εἰρωνικά). Φιλολογεῖτε πάντοτε, κυρία μου!..

ΑΓΓΕΛΑ

(χαμογελώντας). Ἰσως... Ἀποῦ κ' ἡ ἀλήθεια εἶναι
φιλολογία, κατὰ τὴ γνώμη σου... (Κάνει νὰ σηκω-
θεῖ. Ἡ Ρηνιώ τὴ μιμεῖται).

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(ἐξακαρδισμένος). Ἔτσι ; Σήκω σήκω, κάτσε κάτσε,
θὰν τὸ πᾶμε ; Σὰ νευρόσπαστα ;

ΑΓΓΕΛΑ

Κάθισε, Ρηνιώ, ἐσύ...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

Ναί, κάθισε !.. Τώρα ποῦ γινες φιλενάδα τῆς γυ-
ναίκας μου, θὰ σοῦ πάρω καὶ τίς μεταξωτὲς τίς κάλ-
τσες ποῦ ἀπὸ καιρὸ λαχταροῦσα νὰ σοῦ τίς πάρω...

Ἀπὸ καιρό... ξαίρεις. Μὰ μὲ κρατοῦσε ὁ φόδος μπὰς
καὶ ζηλέψει ἡ γυναῖκα μου...

ΑΓΓΕΛΑ

(φυσικά, ὄχι στομφώδεια) Μοναχὰ εἶ ταπεινοὶ ἄν-
θρωποι ζηλεύουνε... Κι ἀκόμα κι ὅσοι δὲν ἀγαποῦν
ἀληθινά. Γιατὶ Ἀγάπη θὰ πεῖ Θυσία...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

(διακόπτοντας) μὲ τὴ ρίγανη !.. Χά! χά! χά!.. Δὲν
εἶναι νόστιμο αὐτό, Ρηνιώ ; Ἀγάπη θὰ πεῖ Θυσία
μὲ τὴ ρίγανη... Ἐσεῖς, ντεμουαζέλ, ζηλεύετε !

ΡΗΝΙΩ

(μαζεμένα) Ἐγὼ ;..

ΑΓΓΕΛΑ

Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου... Ἐχει κέφι...

ΣΤΕΡΓΙΔΗΣ

Καὶ γιατί νὰ μὴν ἔχω ; Οἱ δουλιές μου καλὰ
πᾶνε... ἔλα καλὰ... (περιπαιχτικά) Ἀκουσε, ντεμου-
αζέλ, μπορῶ νὰ σὲ πικρακαλέσω νὰ πᾶς τὸν πῖλο
μου μέσα ;.. (Ἡ Ρηνιώ σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ
καπέλλο του). Πὲς καὶ τῆς κόρης μου νάρθει, σὲ
παρακαλῶ...

ΑΓΓΕΛΑ

(γνέροντάς της ἀρνητικά). Ἀργότερα...

(Ἡ Ρηνιώ φεύγει. Ὁ Στεργίδης ξαπλώνεται σὲ
πολτρὸνα κι ἀνάδει τσιγάρο. Ἡ Ἀγγέλα πηγαίνοντας
πρὸς τὴν ἐταζέρα μὲ τὰ βέλια, τὰ βάζει σὲ τάξη,
διαβάζοντας ποῦ καὶ ποῦ κανένα ἐξώφυλλο. Λιγό-
στιγμὴ σιωπῆ).

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Ὅλα τὰ πράγματά μου ἔμειναν ὅπως
νᾶχω πεθάνει πρὶν ἀπὸ καιρούς.

Σκόνη στὴ σκόνη ἐγέμισεν ὁ τόπος
καὶ γράφω μὲ τὸ δάχτυλο στυλούς.

Ὅλα τὰ πράγματά μου ἀναθυμούνται
μιὰν ὥρα ποῦ περάσαμε μαζί,
σ' ἐκείνη τὰ β βλία μου λησμονοῦνται
σ' ἐκείνη τὸ ρολοῖ ἀκόμα ζῇ.

Εἴταν εὐτυχισμένη τότε ἡ ὥρα
ψηλά, σ' ἓνα οὐρανὸ ζωγραφιστό.

Μὰ ἔχω πεθάνει τότε χρόνια τώρα
κ' ἔμεινε τὸ παράθυρο κλειστό.

Κανένος, οὔτε ὁ ἥλιος πιά δὲν μπαίνει.

Ἐρημο τὸ σπιτάκι ἀντιβοῖ
στὴν ὥρα ἐκείνη ἀκόμα ποῦ σημαίνει
αὐτὴ μονάχα, βράδυ καὶ πρωί.

Δὲν ξαίρω ἐδῶ ποιὸς εἶναι τώρα ὁ τόπος,
δὲν ξαίρω ποιὸς χαράζει τοὺς σταυρούς,
κι ὅλα τὰ πράγματά μου ἔμειναν ὅπως
νᾶχω πεθάνει πρὶν ἀπὸ καιρούς.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ